"FANZIN"

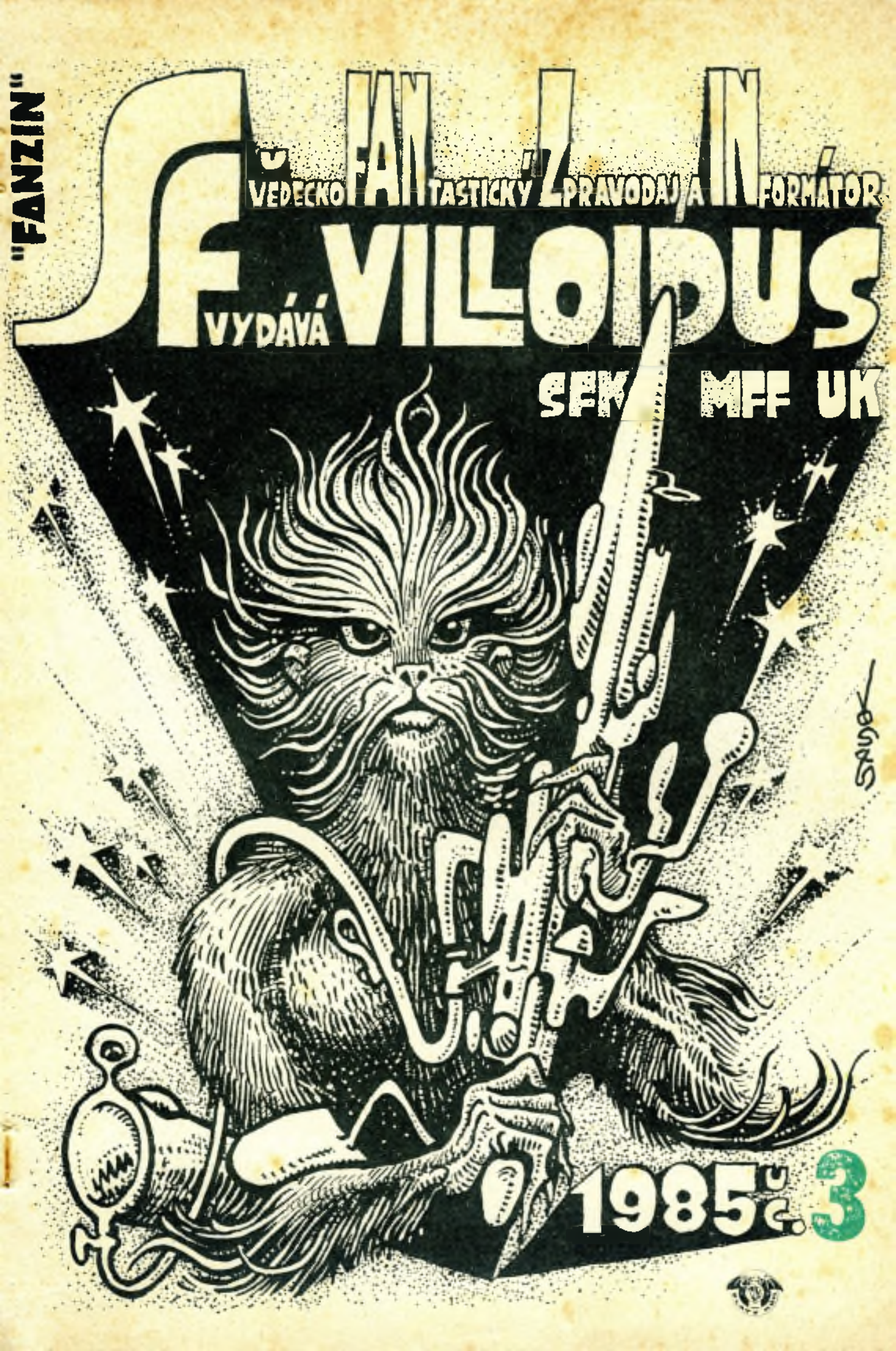
SF FANZIN

VEDECKO FANTASTICKÝ ZPRAVODAJSKO INFORMAČNÍ FORMÁTOR

VYDÁVÁ

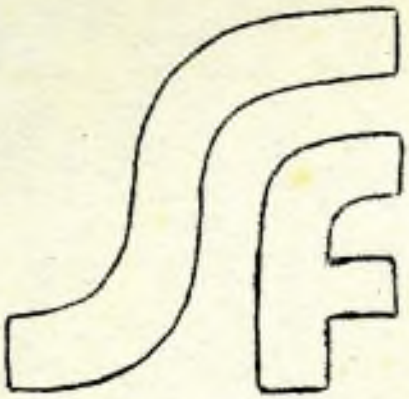
VILOPUS

SFK MFF UK

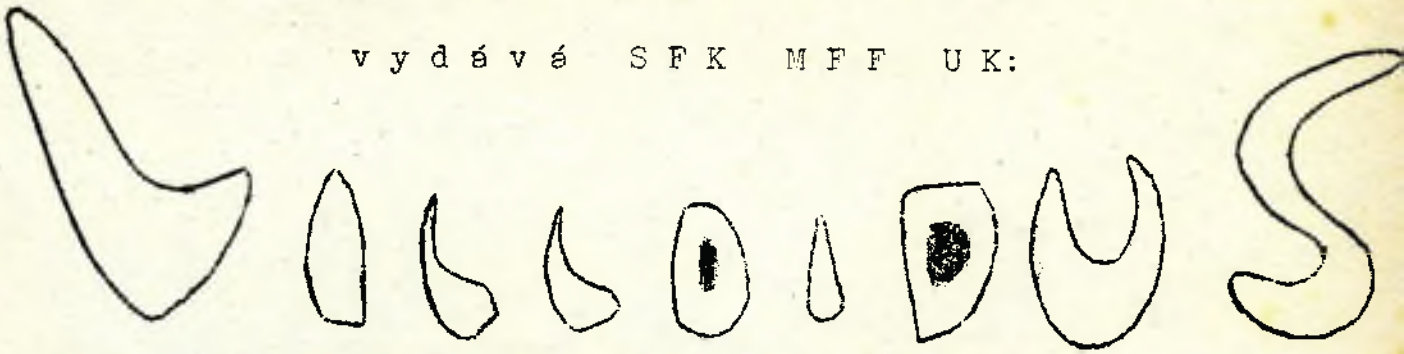
1985 ČÍSLO 3

3 = 3 = 3 = 3 = 3 = 3 = 3 = 3 = 3

fanzin

vědecko-fantastický zpravodaj a informátor

vydává SFK MFF UK:

OBSAH:

odchyt	str.	2	Villoidus viridis Laucimirae čili Huňáč zelený Laucimiránský 1985 /J.Krtička/
výsledky	"	3	šestý ročník = Huňáč 1985 /-mhv-/
vítězná povídka	"	5	Jan HLAVIČKA: Kterak Ludovicus Rumplbrecht demonstroval
PLCON'85	"	9	Co je to PLCON?!? /-mhv-/
nostalgie	"	11	Recenze na dva roky /-mhv-/
čtvrtá povídka	"	12	Jozef ŽARNAY: Poslední případ Rexe Baxtera
setkání s...	"	20	Jak jsme ho viděli /-jnh-/
pátá povídka	"	22	Jiří KOLAFA ml.: Čas není estavela

POZOR!!! nová adresa SF klubu ✉:

SFK Villoidus
kolej HVĚZDA III/2
PRAHA 6 - Petřiny

SF: Fanzin pro vnitřní potřebu SFK Villoidus při FO SSM MFF UK Praha
Vychází neperiodicky 5 - 7 krát ročně; NEPRODEJNÝ!
Šéfredaktor: Martin Hlaváč
Na čísle 3 spolupracovali: Zdeněk a Michaela Rampasovi
Náklad: 250 výtisků; počet stran: 29
Redakční uzávěrka: 9.9.1985
Adresa:SFK Villoidus, Kolej HVĚZDA III/2, 162 08 Praha 6

FV SSM 895

Jak byl odchycen HUŇÁČ 1985, tedy VILLOIDUS VIRIDIS LAUCIMIRAE čili HUŇÁČ ZELENÝ LAUCIMIRÁNSKÝ

Právě jsem se chystal zabořit pol vkovou lžíci do nepřívětivě vyhlížející kapaliny v ústavní jídelně, když mě oslovil můj skvělý přítel dr. Bruno Merxhanzl, člen rytířského řádu svatého Huberta, a svým přímočarým způsobem mne požádal, abych všeho nechal a odlétl s ním na planetu Laucimira lovit huňáče. Odřekl jsem tedy účast na několika společenských podnicích, požádal asistenta, aby přednesl můj referát na zítřejším sympoziu "Může huňáč zelený asimilovat?", a odjel s Brunem na raketodrom.

Cesta k planetě Laucimira nám příjemně ubíhala, zatímco přítel mě zasvěcoval do problémů, jaké lov na zdejšího huňáče přináší. Charakteristickou vlastností této čeledi je stálá bdělost a ostražitost. V případě nebezpečí dokáže huňáč znehybnět na celé hodiny a svým přirozeným zbarvením se maskuje, předstírajc křoví.

Můj přítel dr. Merxhanzl, DrSf /Doctor of Scifology/ dal nepřetržitě snímkovat část území z laucimirostacionární družice, snímky hodnotit počítačem a do blastí s detekovaným pohybem vysílat vrtulník s odchytovou četou. Krach projektu byl naprostý. Huňáč, bohužel, nebyl jediným pohyblivým zeleným objektem na zdejších luzích.

Když jsme dosáhli cíle cesty, měl jsem již připraven vlastní plán. Zeptal jsem se Bruna, zda-li má huňáč nějakého přirozeného nepřítele. Měl. Tento druh se jmenoval pumosaurus a v dobách huňáčské precivilizace míval decimující účinek na tlupy huňáčů. V dnešní době posledních pár pumosaurů chovají huňáčové v rezervaci k výzkumným účelům. Pumosaurus - to bude náš spojenec v lovu na huňáče, řekl jsem. S pomocí leteckých mechaniků jsme sestrojili dokonalou maketu pumosaura - i jeho charakteristické troubení jsme napodobili parní píšťalou - a vyhnali jej na pastvu.

Úspěch akce nám vyrazil dech. Ukázalo se, že v okamžiku kritického zděšení se huňáčovi napřímí celá srst a on tak nabyde podoby zakrslé borovice. A protože na planetě Laucimira se žádné jehličnany nevyskytují, bylo pro muže z odchytové čety hravou záležitostí huňáče identifikovat a pomocí plynové pistole jej uvést ze stavu předstírané do stavu nedobrovolné nehybnosti, v němž byl zajistěn.

Posíláme vám na Zemi jeden zvláště pozoruhodný exemplář, který má krásně vyvinutý hmatový senzor, zvaný rypák. V případě nebezpečí se huňáč za tento rypák zakotví do půdy a zbytek těla nad ním rovnoměrně rozloží do tvaru houštiny. Věříme, že jím budete nadšeni.

Také můj přítel dr. Merxhanzl si konečně může blahopřát, jakého že si to vybral k ruce villoidologa.

Jiří Krtička

FV SSM 896

A ptáte se, kdo letos získal

H u ň á č e z e l e n é h o L a u c i m i r s k é h o
/ V i l l o i d u s v i r i d i s L a u c i m i r a e /
S F s s p . 1 9 8 5

do své sbírky ?

Ano, sbírky !

Již podruhé /poprvé v roce 1983 s povídkou "Řetězová reakce"/ cenu H u ň á č e z e l e n é h o získal s povídkou

"Kterak_Ludovicus_Rumplbrecht_demonstroval"

J a n H L A V I Č K A

Tuto povídku si můžete přečíst v tomto čísle SF-fanzinu !

- x - x -

Šestý ročník soutěže "O cenu Huňáče zeleného" je tedy za námi a na rozdíl od let předchozích bych se rád nad letošním ročníkem nejstarší československé SFsoutěže zamyslel - samozřejmě z ryze laického a "spotřebního" hlediska.

Do užšího finále bylo třemi skupinkami porotců vybráno devět nejlepších povídek /z třiceti došlých/, které byly hodnoceny porotou, složenou ze sedmnácti členů klubu. Každá povídka obdržela od každého porotce body /od 5 - max. do 1 - min./, přičemž součet bodů, které rozdal jednotlivý porotce všem devíti povídkám mohl být libovolný. Povídky pak byly seřazeny do pořadí nepřímo úměrně celkovému součtu bodů od všech porotců /tzn. povídka, která získala nejvíce bodů, obsadila první místo atd./.

Jak je vidět z tabulky na následující straně, vítězství Honzy HLAVIČKY bylo hladké, neboť obě jeho povídky se umístily na prvních dvou místech, oddělovalo je více než 10 bodů od ostatních a jako jediné doséhly bodového průměru nad 4.00. Jeho povídky vynikají tím, že se nesnaží kopírovat jiné /zahraniční/ autory, ale hledá vlastní cestu, založenou na osobitém humorném nadhledu. Jeho práce čte-

Pořadí povídek v užším finále - Villoidus viridis SF ssp. 1985:

pořadí + autor	název povídky	celkový součet bodů	průměr bodů na porotce
1. Jan HLAVIČKA	Kterak Ludovicus Rumplbrecht demonstroval	72	4.24
2. Jan HLAVIČKA	O tom, co se vskutku stalo	69	4.06
3. PAGI	Posilovač inteligence	56	3.29
4. Jozef ŽARNAY	Posledný prípad Rexa Baxtera	51	3.00
5. Jiří KOLAFA	Čas není Estavela	50	2.94
6. Jiří KOLAFA	Město	47	2.76
7. Rita KUBELOVÁ	Starý dům	45	2.65
8. Roman ŠÁŠIK	Exodus	41	2.41
9. Ondrej KRUG	Zabiják	36	2.12

náře ztrhnou svoji "životní jednoduchostí" a výborným vypravěčským popisem.

S dosti značným odstupem následují další autoři, ze kterých "bodově" vybočuje /směrem nahoru/ PAGI, který svůj "naivní horror" založil na orginálním prostředí a nápadu.

Ze slovensky psaných povídek jasně vyniká ŽARNAYův detektivně-fantastický příběh, založený především na vypravěčských schopnostech pisatele /jediného "profesionála", který se letošního ročníku soutěže zúčastnil/. Jeho povídka není hříčkou /jako je většina ostatních/, ale vyjadřuje možné pocity a cíle současného člověka.

Za pozornost také obě povídky Jiřího KOLAFY, které rýsují vývoj techniky a společnosti a zkoumají postavení člověka v tomto "novém" světě.

Závěrem lze říci, že si naše soutěž přinejmenším udržela svoji loňskou úroveň, která odpovídá její tradici, a nový systém hodnocení přinesl poněkud objektivnější výsledky.

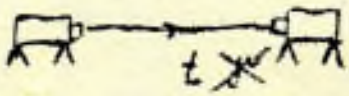
Můžeme se tedy jenom těšit na další - již sedmý - ročník soutěže, jejíž první a jedino cenou bude

H u ň á č z e l e n ý /Villoidus viridis/ SF ssp. 1986 !!!!!!!

-mhv-

Jan HLAVIČKA:

kterak Ludovicus Rumplbrecht demonstroval

Oswaldu Levettovi s díkem za inspiraci

1

"Ono to funguje! Ono to funguje! Lidičky, ono to vážně funguje! Lidičky, kde jste kdo, ono to funguje!" ozývalo se po poledním sedmnáctého dne měsíce srpna požehnaného roku tisícího devítistého devadesátého osmého z prvního patra dvoupodlažního domu čp. 8 na Psím plácku.

"Ach tatínku!" zalkala Erika Rumplbrechtová a strhla otce na podlahu.

Měšťéniní shromáždění a shromažďující se pod oknem opět zvolna pokračovali svou cestou.

"Tatínku, vzpamatuj se, vždyť jsme již málem na mizině, budeme třít bídu s nouzí! Nevynalézej více!" štkalo to krásné dítě.

Ludovicus Rumplbrecht pomalu vstal a pohladil dcerku po zlatých kadeřích.

"Jsi po mamince nejen krásná, ale máš po ní i dar pravdy. Leona měla vždycky pravdu," řekl vlídně a dodal: "I tenkrát, když tvrdila, že to bouchne, a ono to skutečně bouchlo. Jenže my muži máme zase svou pravdu. Musím tam jít."

Erika tedy přinesla tatínkovi nové šle, aby nebyl pro ostudu, uvázala mu kravatu, navlékla ho d saka a klopýtala za ním až na ulici, kartáčujíc mu záda saka uháněnícího k Úřadu pro vynálezy.

2

"Vynalezl jsem časohyb!" vykřikl na službukonajícího úředníka a zhroutil se na židli.

Úředník byl prťavý, s hlavičkou jako vajíčko, ouřadníček. Hned se rozzářil:

"Konečně! Sláva! Již dlouho jsme na váš vynález čekali, milý Rumplbrechte."

"Vodu!" zachroptěl Ludovicus.

"Zde je sklínka," zašveholil ouřadníček a čile Ludovika napojil. Pak se sklonil k jeho chlupatému uchu a zašeptal:

"Můžete nám ho demonstrovat?"

"Arciže," odvětil Ludovicus a možná řekl i "baže" nebo si pouze říhl, těžko říct.

"V tom případě prosím o momentíček poshovění. Jen co seženu kolegy..." zaškemronil ouřadníček a odcupital na chodbu.

3

Za necelou čtvrhodinku tři vážní mužové s Ludovikem v čele směřovali rozpálenými ulicemi k Psímu plácku: mrňavý a nicotný ouřadníček, štíhlý a urostlý ouřadník a zavalitý a hřmotný ouřada.

4

Za necelou půlhodinku stáli v Ludovikově pracovně a se zájmem sledovali vynálezcovo počínání.

FV SSM 899

Ludovicus udržoval rovnováhu v sedle a vysvětloval:

"Tento zdepřítomný časohyb neboli časochod či chcete-li učeně tempomobil operuje na principu transmise temporálních polí a finální tempospaciální inverze, přečemž hmotnost tělesa do času vyslaného rovná se hmotnosti tělesa časem vráceného. Z toho logicky vyplývá, že po mém odčasování zakrátko přičasuje někdo jiný, jemuž nesmíte dovolit, aby opustil časohyb či dokonce tuto místnost. To bych se pak nemohl vrátit. I kdybyste museli sáhnout po svěrací kazajce, je tamhle pod kanapem, zadržte ho, prosím," řekl s prosíkem a úpěnlivě pohlédl na ouřadu, ouradníka a ouřadníčka.

Ti vážně pokývali hlavami a ouřadník s lehkým despektem pronesl v neznámém jazyce tato slova:

"It s elementary, dear Rumplbrecht."

"A nyní vlastní demonstrace, pánové!" ohlásil Ludovices zvučně. "Jak vidíte: Vyvážím se na tomto sedle, nohy vsunu do třmenů na pedálech a nasadím si tuto kuklu. Jen se račte přesvědčit, že to není žádný klam a žádné kejkle. Ta kukla je z pravé vepřovice a drátky v ní jsou pod izolací vskutku měděné!"

Tři mužové si kuklu okolovali a souhlasně pokývali hlavami. Bylo tomu tak, Ludovicus nelhal.

"Na panelu přede mnou je pět tlačítek. Začněmež odleva. To prvé uvádí časohyb do funkčního stavu. To druhé je pro cestu vpřed. A k čemu to třetí? K zastavení před! Čtvrtým cestujeme zpět. A páté, pánové, to je překvapení! Hle, inovace! Páté tlačítko uvádí do chodu katapultovací zařízení pro okamžitý návrat do výchozího času v případě havárie. Je to zkrátka jednoduché jako každý epochální vynález!"

"Oh, it is, indeed," souhlasil ouřadník.

"Takže přistoupíme teď už skutečně k demonstraci. Pozor! Už to mačkám!"

V tom okamžiku vešla Erika. Na podnosu přinášela malé občerstvení /1 láhev koňaku, 3 ks štamprdlat, 15 ks jednohubek s kaviárem/ a kol pasu ji svíralo držadlo vozíčku, v němž tímto nadmíru rozkošným způsobem vlekla za sebou něco na doražení /12 lahví piva 12°, 3 ks grilovaného kuřete, 3 ks doutníků/.

"Posilněte se, pánové," řekla, a do místnosti jako by se vhouplo srpnové sluníčko.

"Ty né-é, tatínku !" pohrozila žertovně, přesto vážně Ludovikovi hrnoucímu se ze sedla.

"Jen hezky pokračujte, pokračujte," řekl ouřada z plna úst. "Nenechte se vyrošovat, my vás sledujeme."

Ludovicus zmáčkl první knoflík a chystal se zapíchnout prst do druhého. Najednou jako by zrozpačitěl, připozrudl, pousmál se a seskočil na podlahu.

"To nic, to nic, to bude jenom kontakt," zadrmolil a strčil šňůru pájky do zásuvky.

"Kdyby byla sklínka na to pivečko, slečinko..." poprosil ouřadníček.

"Prominte, jsem já to ale trdlo sklerotické," zapýřila se Erika a odběhla.

"Tak co? Jde to? Jde to?" zajímal se ouřada a sedl si na bobek.

"Už to bude," odvětil Ludovicus, vytáhl šňůru ze zásuvky a vydrápal se do sedla.

"Takže to mačkám..."

"Nic nemačkejte! Počkejte chvilku, vy jste samej kvalt, člověče," zadržel ho ouřada.

"Prosím, pánové, zde jsou ty skleničky," přikvačila Erika celá uzardělá. Prominte mi, že se zrovna teď do toho míchám, ale nemohu si odpostit, abych vám neřekl, že jí to moc slušelo.

Pánové si nalili, pánové se napili, pánové vydechli:

"Excellent!"

"Lahodné a köstlich zároveň!"

"Inu, Gambrinus!"

Ještě uznale zamlaskali a pak si všimli Ludovika:

"No tak to spusťte, na co ještě čekáte?"

"Mačkám..." řekl Ludovicus. "Sakra, že by to byl jinej kontakt?" zaklel a slezl.

Strčil šňůru do zásuvky.

"Kam s těma kostičkama, slečinko?" zajímal se ouřadníček.

"Z okna, pánové, z okna. Pejskové to spapají," odvětila rozkošně Erika.

"Mačkám první knoflík," pletl se do toho Ludovicus už trochu znejistělým hlasem. Teď, teď už ta hovadina musí fungovat, jinak si uříznu kšandu, letělo mu hlavou.

Po chvilce zavolal:

"Eriko, nůž!"

A pak se lopotil s pájkou a šroubovákem.

Páhové si omývali ruce v umyvadle s vlažnou vodou, utírali si je do froté ručníku.

"No, pane Rumplbrecht," obrátil se na Ludovika ouřadník, "my si myslíme, že jako myšlenka to není špatné, ale že je to stále ještě tak trochu nedotažené, určitě přijdeme zas a rádi, až vychytáte ty menší konstrukční závady."

Dořekl a všichni tři se hrnuli ke dveřím. Zbyla po nich vůně drahých holandských doutníků a věta: U starýho Ludovika se vždycky dobře žere.

Ale to Ludovicus neslyšel. Seděl s jednou šlí na časohybu a volal:

"Pánové, počkejte, mačkám první knoflík!"

STOP! Zde máš, milý čtenáři, dvě možnosti: možnost volby a možnost ověřit si, zda jsi milý čtenář. Čtenářům je určeno následujících pět řádků /loučíme se s vámi/, které milí čtenáři přeskočí a budou pokračovat dál, není-liž pravda?

Takže ono to funguje! podivil se Ludovicus a pak jeho radost překypěla, rozběhl se k oknu, vyklonil se na Psí plácek a celému světu zvěstoval:

"Ono to funguje! Ono to funguje! Lidičky, ono to vážně funguje! Lidičky, kde jste kdo, ono to funguje!"

V tom okamžiku vešla Erika. Na podnosu přinášela malé občerstvení /1 láhev koňaku, 4 ks štamprdlat, 20 ks jednohubek s kaviárem/ a kol pasu ji objímalo držadlo vozíčku, v němž tímto rozkošným způsobem vlekla za sebou něco na doražení /12 lahví piva 12°, 3 ks grilovaného kuřete, 3 ks doutníků, 1 balíček cigaret s filtrem/.

"Posilněte se, pánové," řekla a rázem bylo v místnosti husto a dusno k zalknutí.

"Ty ne, tati!" okřikla Ludovika hrnoucího se o překot ze sedla.

Ludovicus něco nesrozumetelného zamručel, sklopil uši a s námahou se vydrápal zpět na časohyb.

"Jen pokračujte, pokračujte," řekl ouřada z plna úst. "Nenechte se vyrušovat, my vás sledujeme, že jo, slečno? Nebo snad už mladá paní?"

"Slečna, ale i kdyby mladá paní, tak to snad není organická vada, nebo snad jó?" zasmála se chraptivě Erika.

Ludovicus zmáčkl první knoflík a chystal se zapíchnout prst do druhého. Najednou jako by zrozpačitěl, připozrudl, pousmál se a seskočil na podlahu.

"To nic, to nic, to bude kontakt," zadrmolil a strčil šňůru pájky do zásuvky.

"Ten to tam šoup, co?" dloubl ouřada ouřadníka loktem do břicha.

"Já to tam umím taky šoupnout, to by slečna koukala," řekl ouřadník a olízl si rty.

"To bych chtěla vidět," řekla Erika, oči se jí zamžily a natáhla se na kanape.

"Nebyla by sklínka na to pivečko, slečinko?" otázal se ouřadníček.

"Už jdu," zavrčela Erika a otráveně vstala.

"Tak co? Jde to? Jde to?" zajímal se ouřada a sedl si na bobek vedle Ludovika.

"Jseš blbec," sykl ouřadník ouřadníčkovi do ucha. "Ta už byla vláčná, vole. Co nám to kazíš? My ti to taky nekazíme."

"Už je to v pořádku," odvětil Ludovicus, vytáhl šňůru ze zásuvky a vylezl do sedla.

"Mačkám..."

"Teď nic nemačkejte, člověče! Vy jste samej kvalt. Počkejte chvilku, ať z toho taky něco máme," zadržel ho ouřada.

"Já bych taky mačkal, ale něco jinýho," podíval se ouřadník Erice do očí.

"Tady máte ty sklínky na pivečko, božínku, hoši," řekla a zapitvořila se. Skoro bych řekl, že byla naštvaná.

Pánové si nalili, pánové se napili, pánové zaúpěli slastí:

"Köstlich und reizend!"

"Lahodné!"

"Inu - Gambrinus!"

Ještě uznale zamlaskali, pohlédli na Eriku, která se natáhla na kanapi, levou nohu pokrčila a obnažila tak celé 1 /jedno/ stehno. Kouřila a civěla do stropu. Pak si vzpomněli na Ludovika:

"No tak to spusťte, člověče. Na co ještě čekáte?"

"Mačkám první knoflík," špitl Ludovicus.

"Já bysem jí zmáčk voba knoflíky, že by ječela," vzdychl ouřadník.

"Sakra, že by to byl jinej kontakt?" zaklel Ludovicus.

Strčil šňůru do zásuvky.

"Kam s těma kostičkama, slečinko?" otázal se ouřadníček.

"Strčte si je třeba do zadečku," na to Erika.

Ouřadníček rozpačitě vyhodil kost z okna a psi se na ni sběhli.

"Mačkám první knoflík..." pletl se do toho neodbytně Ludovicus, ale přece jen už poněkud znejistělým hlasem. Teď ta blbina musí fungovat, jinak si uříznu kšandu, říkal si.

Po chvilce zavolal:

"Eričko, buď tak hodná a podej mi nůž."

"Tady je, tati. Ale neřízni se někam jinam jako tady ti pánové."

Ludovicus se lopotil s pájkou a šroubovákem.

Pánové si omývali ruce v umyvadle s vlažnou vodou, utírali si je do froté ručníku.

"No, pane Rumplbrecht, my si myslíme, že to stále ještě není ono, je to nedotažený. Ale určitě přijdem zas a rádi, až ty chy-

bičky vychytáte. A až bude slečna v trochu lepším rozmaru," řekl ouřadník a ouřada s ouřadníčkem se už hrnuli do dveří.

"U starýho Ludovika se stejně dobře žere," říkali si na schodech.

Ouřadník se trochu zdržel.

"Teď ne, brouku, až příště," bylo slyšet Eriku.

Ale Ludovicus byl jako hluchý.

"Pozor, mačkám start!"

V tom okamžiku vešla Erika. Vlasy rozpuštěné, oči hluboké a vášnivé, kráčela v oparu dost drahé vůně. Pod bílou blůzkou se hrotila lehce se pohupující nadra a na boku z rozstřižené sukně probleskávala úběl horní části dolní končetiny. Na podnosu přinášela láhev koňaku a dvě štamprdlata.

"Malé občerstvení pro velikýho chlapa," řekla a ouřadník se mlsně olízl.

"Víte co?" řekl ouřadník Ludovikovi. "Zatím si vyzkoušejte nanečisto nebo si dejte prcka. Já se za chvíli vrátím."

Ludovicus vděčně slézal z časohybu.

"Slečno, řekl bych, že jste vášnivá čtenářka, moc rád bych se podíval na vaši knihovničku," řekl ouřadník.

Ludovicus vděčně slézal z časohybu.

"Že byste si chtěl zalistovat"? provokovala ho Erika a s chichotem odběhla a za ní jak ohon vlasatice ouřadník.

Ludovicus vděčně slézal z časohybu.

C o j e t o P L C O N ? ! ?

V loňském čísle 4 SF-fanzinu se objevila krátká zpráva o PLCO-Nu'84, a tak jsem si před odjezdem na ten letošní osvěžil paměť, abych věděl alespoň v útržku, co mě čeká. Po přečtení této zprávičky jsem se zalekl - "... aby se vzájemně informovali o pokroku prací na zlepšení koordinace ve výměně knih ...." /??!!??/. A tak jsem si představoval, co mě čeká: nudná diskuze o knihách, se kterými se /jako obyčejný smrtelník/ nikdy nesetkám, o kterých se diskutuje, zda jsou SF či ne, a na závěr přijde strašlivé **dražba** s kosmickými cenami .....

VŠECHNO BYLO naštěstí ÚPLNĚ JINAK !!!!!

Abych našel chatu č.36, obkreslil jsem si již dříve plánek cesty, kterýž mi /jak jsem později zjistil nesprávně/ vsugeroval, že se má výstupní zastávka nachází až za Předenicemi. Po vystoupení z **autobusu** jsem se strašně divil, že plánek neodpovídá, přestože byl loni s úspěchem použit! Řekl jsem si, že se budu držet řeky a že nemůžu zabloudit /chata se totiž nachází pár metrů od řeky/ - neuvědomil jsem si však, že kolem řeky lze jít do dvou směrů ....

Kupodivu jsem se vydal správnou stranou a po hodině jsem se už objímal /se slzami v očích - jak jinak/ s Karlem Jedličkou - šerifem osady DUDLAJ - u chaty č.39; Karel zrovna vařil svým potomkům oběd. Když nakrmil obě dítka šli jsme se svlažit do Úhlavy; plavali jsme po proudu, neb se Karel při plavbě opačným směrem strašně potí.... Myslil jsem si, že budu jediný, jemuž místní šerif ukáže své plavecké mistrovství, ale zapomněl jsem na jeho bezedný fyzický fond, neboť každého nově příchozího, jenž oplýval plavkami, "provedl" svojí oblíbenou plaveckou trasou v Úhlavě.

Do šesti hodin přijeli již všichni pozvaní, včetně "dvou vln" pražáků, a tak se zábava mohla rozběhnout naplno. Na tamní louce bylo uspořádáno fotbalové střetnutí, které skončilo remízou - 2:2.

Poté byl uspořádán "útok" na tamní les, kde se ze širokého okolí podařilo odklidit suché dřevo a klestí /včetně polomů/, které se pak použilo jako topivo na táborák.

Jen co padl soumrak, sešli se všichni u obrovského ohně, kde se vytvořily hloučky, které živě diskutovaly o SF i věcech osobních. Snaha šerifa o organizovanější zábavu pomocí zpěvu při kytaře ztroskotala, a tak si zábava udržela svoji, pro toto setkání typickou, různorodost způsobenou heterogenní skladbou jednotlivých skupinek, které vznikaly i zanikaly.

No, po půlnoci již přišel čas myslet na přenocování a spánek. Zajistil jsem si tedy místo - na nafukovačce v chodbičce stanu. Někteří šťastnější mohli přespat nejen uvnitř stanu, ale mnozí i pod střechou a vybraní dokonce na posteli!!! Když jsem konečně brzy k ránu ulehl do "své" chodbičky, spustil se strašlivý liják a já se jen strachoval, aby mě to nevyplavili a nezbavilo "přístřeší". Asi za hodinku bylo po bouřce a já zůstal suchý /!/ na svém tvrdě vybojovaném místečku.

V sobotu dopoledne byl volný program, jenž účastníci vyplnili spánkem nebo pokračováním diskuzí. Po poledni se rozběhla soutěž tříčlenných družstev scifistů, která se skládala z několika částí, z nichž se mi vrylo do hlavy především hledání "Menhiru" v řece Úhlavě a hra "Na trifidy". Soutěž vyhrálo /jak jinak/ domácí družstvo složené ze členů SFK Andromeda.

Večer se všichni opět sešli u táboráku, kde se do dvou hodin ranních stihly probrat otázky, které u SF začaly a u sexuálních problémů skončily.

Tuto noc se mi podařilo urvat nocleh ve stanu a pevně věřím, že kdyby byl PLCON'85 delší, spal bych také pod střechou a na posteli!

Neděle byla již ve znamení odjezdů. Přesto nebo právě proto se neustále "pokecávalo" a Karel pak vyzradil tajemství názvu PLCON - vznikl prý od slova PLCat /plkat/, čímž uhodil hlavičkou /mimochodem - Honza z neznámého důvodu nepřijel, škoda/ o hřebíček, neboť neustále "pomlouvali" osoby přítomné i nepřítomné.....

Osadu DUDLAJ jsem opouštěl se slzami v očích v Pagiho popelnici, které mě dovezla na plzeňské nádraží, odkud jsem pokračoval domů a po cestě jsem usilovně přemýšlel jaký měl smysl článek ve čtyřce loňského fanzinu.....

-mhv-

R e c e n z e n a d v a r o k y

Na podzim uplynou již dva roky, co mě Zdeněk Rampas slíbil, že napíše recenzi na knihu "Johna BRUNNERA: Úplné zatmenie /stalo se to před několika svědky/ - podle plánu měla být uveřejněna ve fanzinu číslo 1/84.....

Když jsem Zdeňka loni na jaře upozorňoval na jeho slib, ujistil mě, že ji má už skoro napsanou a že je třeba ji ještě trochu vypilovat.....

Čekal jsem tedy až do podzimu a pak jsem znovu neúprosně udeřil. S klidem gentlemana mě ubezpečil, že je už hotové /úplně/ a že ji dá co nejdříve manželce, aby ji přepsala už na čisto.....

Až do této doby však marně čekám, zda tento čistopis nebo jeho kopie někde objeví v mém dosahu, ale ono pořád nic a nic.....

Už jsem to dotáhl tak daleko, že jsem chtěl začít psát recenzi sám a přečetl jsem si román podruhé, ale včas jsem si vzpoměl na "Zákon schválnosti", který v tomto případě varuje: "Jakmile napíšeš recenzi ty, objeví se recenze Zdeňkova!" - a co potom se dvěmi recenzemi?

Pevně věřím /jako již nejednou/, že si Zdeněk po přečtení této "nostalgie" na dluh vzpomene a že si recenzi na knihu Johna BRUNNERA: Úplné zatmenie přečteme ve fanzinu 1/86.....

-mhv-

P.S.: Tímto článkem nechci vyvolat diskuze podobné těm, které probíhaly /-jí?/ v INTERKOMu !!!
Chci jen .....

Josef ŽARNAY

Poslední případ Rexe Baxtera

/tato povídka obsadila čtvrté místo v soutěži:/
/"O Hunáče zeleného Villoidus viridis SF ssp. 1985"/

Muž vešel do mé kanceláře, právě když jsem si bral z chladničky pivo. Přelétl místnost pohledem a zamumlal:
"Já si dám také jedno."
Podal jsem mu plechovku a vzal si další.
"Nespletl jste si dveře?" zaklonil jsem se, když jsem se napil. "Bar je o blok dál."
"Jste Rex Baxter?" odpověděl otázkou.
"A vy jste analfabet?" revanšoval jsem se a ukázal jsem na jmenovce na skleněných dveřích.
"Chcete si něco vydělat?"
"Právě jste přišel z pralesa?" informoval jsem se.
Udělal úsměv, jakoby ho řetězová hra na otázky přestala bavit a odložil načatou plechovku.
"Dobře. Jsem John Kerr. Stačí vám dvě stovky zálohy? Slyšel jsem, že se vyznáte v tlačenici."
Nezdvihl se ze stoličky, a proto jsem se ani já nenamáhal podat mu pravici.
"Jak kdy. Podle toho, jak sem ve formě."
"Tak potom pět set a samozřejmě plus výdaje."
A hned položil peníze na stůl. Podíval jsem se na něj uznaně.
"Myslím, že jste mě skoro přesvědčil."
"Skoro? Dám..."
Patřil k lidem, kteří vidí svět výhradně přes peníze; zarazil jsem proto mávnutím jeho pohyb k náprsní kapse.
"Nejde o sumu. Neberu všechno."
"Například?"
"Co smrdí vraždou. To má v rezortě policie. Nebo - pokud chcete, aby jsem se při tom někam vloupal, vypusťte to z hlavy. Nemínim přijít o licenci."
Dopil pivo a utřel si rukou ústa.
"Nic takového. Chci vědět, kdo pumpuje mého strýce."
"Strýce? Dotyčný pán nemá děti?"
"Je starý mládenec."
"Takže jste dědicem?"
"Měl by jsem být - pokud bude ještě co dědit."
Udělal jsem si pohodlí a vyzval jsem ho, aby spustil.

\- - -

Nejdříve to ani trochu zajímavě nevypadalo. Arthur Kerr až do loňska hospodařil s penězmi tak, jak to bývá v jeho kruzích běžné.
Náhle však propustil personál, prodal poschodový dům v centru a koupil otlučenou chatrč na periferii, přičemž přerušil jakýkoli kontakt s příbuzenstvem. Mému klientovi se podařilo zjistit, že v poslední době vybral ze svého konta několik značných sum v hotovosti. Dům s mím obývalo jakési pochybné individuum jménem Samuel Bernard. Ven vycházeli až do nedávna velmi zřídka a do bytu si Kerr starší nedal dokonce zavést ani telefon.
"No a?" pokrčil jsem rameny. "I já mám sto chutí praštit svým o stěnu, když zazvoní o třetí v noci."
John Kerr se zatvářil pochybovačně.
"Ještě řekněte, že máte i vy v oblibě nákladní auta."

"Nesnáším všechny auta - smrdí, dělají hluk a zabíjejí lidi. Proč se ptáte?"

"Strýček si totiž minulý měsíc koupil nákladák

"Náklaďák? A nač mu je?"

"Předevčírem jsem ho viděl. Podržte se - vezl fůru dřeva!"

Přiznám se, že mi to trošku vyrazilo dech. Položil jsem na stůl další dvě piva, netušil jsem však, že nejlepší teprve přijde - - Kerr hodil na stůl výtřižek z novin.

Byl to inzerát.

KOUPÍM TUCET CVIČENÝCH TAŽNÝCH PSŮ. IHNED!

Adresa, tečka. Definitivně jsem se rozhodl přípat převzít.

\- - -

V končinách okolo jižní čtvrtě jsem se naposled motal, když jsem sledoval manželku jistého velkoobchodníka, tehdy jsem však parkoval v sousední ulici. Kerrovo obydlí stálo na konci slepé uličky a pokud toto jeho synovec považoval za otlučenou chátrč, potom jsem bydlel v jeskyni. Dům s přístavbou a garáží vyrůstal z úpatí kopce, jež byl hustě zarostlý křovím. Při pohledu na keře jsem v nich najednou zpozoroval nepatrný pohyb. Zanedlouho jsem zjistil, že se o vilu nezajímám sám - nahoře na svahu ležel muž a pozoroval zadní trakt domu. Vytáhl jsem dalekohled zpod sedadla a hned jsem ho poznal.

Pomalu jsem vystoupil z auta a vzdálil jsem se opačným směrem.

\- - -

Indiáni prý dokázali podobné kousky hravě, ale mě to nevyšlo - - k cíli mi chybělo asi pět kroků, když mi pod podrážkou praskla větvička a ležící prudce vyskočil.

"Ahoj, Berte," kývl jsem hlavou.

Chlapík zhluboka vydechl a zastrčil revolver do kapsy.

"Rexi! Co tady děláš?"

"Jen se tak procházím," usmál jsem se a pohlédl dolů. "Trošku pohybu na čerstvém vzduchu nikdy neškodí."

Už se smál i Bert, ale ani on to nemyslel upřímě a oba jsme přitom, schovávajíc se za křoví, nespouštěli oči ze dvora. U dřevníku stálo auto a nějaký obr na něj déval klády. Naložil jich alespoň tucet, než to mému kolegovi začalo připadat trapné.

"Hm, takže jdeš po starém Kerrovi?"

"Kerrovi? Kdo to má být?" tvářil jsem se nechápavě a vtom jsem si vzpoměl na to, co mi při odchodě prozradil klient - Arthur Kerr měl kromě něho ještě jednoho synovce.

"Jak se má Wilkins?" zeptal jsem se.

Bert Howe vyplivl žvýkačku.

"Takže ty pracuješ pro Kerra - juniora."

"Já? Říkal jsem přece, že..."

"Přestaň! Ty jsi teprve přišel, ale já tu tvrdnu nečině třetí týden. Jestli nebudeš mít rozum, tak tě čeká to samé!"

"A když budu mít rozum?"

Dal si do pusy další ze svých nepostradatelných žvýkaček, kterými nahrazoval cigarety ve chvílích, kdy se nechtěl prozradit kouřem.

"No, svého času jsme nebyli nejhorší tandem, co?"

Dohodli jsme se rychle.

\- - -

Bert neměl mnoho radosti ze svých výsledků. Denno-denně to zde probíhalo stejně - hned ráno začali nakládat kulatinu a kolem oběda

se auto vracelo pro druhou fůru.
"Kam to vozí?" přerušil jsem ho.
Ťukl ukazovákem na zápisník.
"Mám tu přesný seznam. Dřevo kupují majitelé pozemků u jezer. Jakoby najednou chtěli mít klasický srub a né montovanou chatu."
"Moment! Jestli ti dobře rozumím, pokaždé jsi viděl dřevo odtud jen odvážet!"
"No právě. I když to vypadá nemožně, za celé tři týdny nedovezli nikdy ani třísku!"
"Nesmysl."
"Souhlasím, ale je to tak."
"Co když ho přivezli tehdy, když jsi je sledoval?"
"Vypadá to tak, jenže to by jich muselo být víc, neboť starý veze v kabině pokaždé jen Bernarda a támhle toho svalovce. A kromě toho - párkrát jsem zde kvůli tomu zůstal trčet do večera. V době jejich nepřítomnosti sem nikdo ani nepáchl."
"Co je zač ten silák?"
"Nikdo v okolí ho nezná."
"A o Bernardovi jsi něco zjistil?"
Howe si poklepal prostředníkem na čelo.
"Mírně střelený. Bývalý profesor fyziky na univerzitě, prý byl kapacitou, ale vyhodili ho, protože když má svůj den nasává do němoty"
"Alkoholik ještě nemusí být střelený."
"Jenže on je. Jednou se mi podařilo dostat se v baru do jeho blízkosti. Nahlas vykládal, že sestrojil chromobil."
"Chromobil? To má být nějaké perpetum mobile?"
"Nemám zdání. Než jsem z něho stačil něco vytáhnout, ten obr ho prostě zbalil a odvedl domů ... pozor!"
Ze zdola hučel motor. Starý Kerr vypadal za volantem v dalekohledu mnohem zdravěji než na fotografii. Za ním se do kabiny vyškrábal spory holohlavý mužíček, zatímco svalnatec už otvíral bránu. Když nám auto na ulici zmizelo z dohledu, Bert vstal.
"Můžeme zajít na skleničku, pro dnešek padla. Vrátí se až navečír s prázdnou korbou. Pokud budeme mít štěstí, potkáme je na rohu v baru."
Začali jsme sestupovat odvráceným svahem.

\- - -

Hodil se nám stolek v koutě. Mezi záclonami jsme měli solidní výhled na bránu vily, přižemž nás zakrýval stojan s časopisy. Pár metrů dál se skupinka mládenců snažila vyhrát nad hracím automatem, zatím co u lihového pultu seděl na vysoké stoličce muž v elegantním šedém obleku. Zamračený číšník nám přinesl objednané sendviče a pivo a odsunul pod záclonu tabulku REZERVOVANÉ, kterou jsme si zajistili místo u okna ještě po obědě.
"Kde jsou zviklí sedávat" zeptal jsem se mezi dvěma hlty.
"U pultu. Ten druhý většinou..."
Nedomluvil. Z ulice zazněl hluk těžkého motoru, auto zastavilo a naši tři známí vstoupili.
"No toto," zdvihl Bert obočí. "Kerra tady vidím podruhé."
Trojice se posadila k pultu a dala si rundu, načež Kerr kývl na barmana. Hodil bankovku na tác, zesedl a odešel, přičemž si vyměnil pohled s elegánem v šedém obleku. Ten také zaplatil a odešel za ním s Kerrovými společníky v patách.
"Dnes to vyřídili jaksi brzy," poznamenal Bert zklamaně. "Můžeme vypadnout."
"Kdo byl ten sivý?"
"Nevím. Nikdy jsem ho neviděl."

"Jinak vilu během těch týdnů nikdo nenavštívil?"

"Jednou. Minulé úterý jsem trčel na kopci až do půlnoci, neboť jsem večer viděl vejít do domu dva manželské páry i s dětmi a se spoustou zavazadel."

"A potom?"

"Nic. V domě za chvíli zhasli, takže jsem si dal též pohov. Ráno museli hosté odejít velmi brzo, neb jsem nikoho kromě obvyklých osob odcházet neviděl - ani psí nohu."

Ožil jsem.

"Počkej, Berte - nezpozoroval jsi v zahradě nebo na dvoře někdy nějaké psy?"

"Psy? Proč by tam měli být právě psi?"

Položil jsem před něj výstřižek. Oči se mu rozšířily.

"Ach! Proto ty nákupy!"

"Jaké nákupy?"

"Předevčírem jsem naproti v obchodě předstíral, že kupuji dřevo od Kerra a zajímal jsem se, jaký alkohol by jsem měl koupit tomu svalnatcovi za nakládání. Majitelka ráda mluví - člověče, ti si minulý pátek odvezli padesát štanglí suchého salámu, bedničku uzeného sýru, hromadu čokolády, něco alkoholu a - teď se podrž - pětset kusů psích konzerv! Jak je starý ten inzerát?"

"Z minulého měsíce. Psy sehnali dřív, nežjsi tady začal vysedávat."

"Snad se nechystají na pól?"

Dopili jsme a Bert zívl.

"K čertu s Kerrem, tři týdny jsen se nevyspal!"

"Běž domů a spi do kdy budeš moc. Dám si něco zabalit a zůstanu na kopci do rána. Zítra to uděláme naopak."

"Príma, tomu se říké tandem!"

Než jsem se stavil u barmanovi, Bert už tam nebyl.

\- - -

Na tváři Johna Kerra se rozprostíral nepříjemný úsměv.

"To je všechno? Denně dvě fúry dřeva? To jsem věděl i předtím. Dal jsem vám..."

Nahlas jsem zazíval.

"Podívejte, vážený. Váše záloha je támhle v trezoru. Jestli se vám moje práce nezdá, strhnu si zúčtovatelné výdaje a..."

Tentokrát přerušil on mě.

"No, no! Nemusíte to brát tak od podlahy. Asi jsem nedočkavý, ale nebudu přece začínat zase znovu s někým jiným. Říkali mi, že jste ostrý chlapík, který umí strčit nos do správné díry a v pravý čas."

O tom jsem v duchu zapochyboval, neboť jsem nejlépe věděl, že jsem občas při strkání nosu do děr utržil také to, co v honoráři nebylo zahrnuto; neměl jsem však v úmyslu vyvést ho z omylu.

"Vyjel si někdy k severu?"

"K severu? Jak to myslíte?"

"Tak jak říkám. Když sháněl ten psí zápřah..."

"Blbost!"

"Blbost? Proč tedy potřeboval ty kožichy?"

"Jaké kožichy? K čertu, o nich jste mi nic neříkal!"

"Pustil jste mě pořádně ke slovu?"

"Tak mluvte!"

Referoval jsem podrobně, co jsem za týden zjistil. Vynechal jsem jen detail - že spolupracuji s Howem. S Bertem jsme se poctivě po nocích střídali; žádné světlo do záležitosti však ani tyto noční stráže nepřinesly. Zato denní sledování mělo zajímavé výsledky - - Kerr koupil supermarketě obrovské množství trvanlivých potravin

a v jiném obchodním domě deset kožichů s čepicemi a rukavicem mnoho horolezeckých vatovaných kompletů, dva tucty seker, dvě motorové pily, několik balíčků svíček a zápalek a také kupu jiného materiálu, potřebného k dlouhému zimování. Další den odpoledne přivezl na svém autě značné množství sudů /barelů?/ nafty, jindy zase plnou korbu benzínových kanystrů, potom dvoje dlouhé polární saně, jež byly vyrobeny na objednávku. Navíc jsme se s Bertem pozastavovali nad tím, kam se všechny ty věci vejdou, Kerra však uvedený fakt vůbec nezajímal.

"Tolik věcí," zaskřípal zubemi. "Tolik zbytečností!"

"Ještě něco," končil jsem hlášení. "Už osmý den jsem neviděl Samuela Bernarda. Jakoby se do země propadl!"

"Ať se propadne! Tolik výdajů! Tolik peněz vyhozených za zbytečné krámy!"

Sípal a oběma rukama svíral desku stolu. Potom se zahleděl na zbělené články prstů, vyskočil, třísknul dveřmi a byl pryč.

Nalil jsem si pivo a nad čepicí pěny jsem přemýšlel o lidech, kteří se více zajímají o stav bankovního konta svého bližného, než o bližného samotného.

John Kerr byl pijavicí v lidské kůži.

\- - -

Seděli jsme v křoví na přikrývce, kterou jsme se v noci chránili před chladem a dojídali jsme studenou večeři. Studoval jsem při tom kousek papíru, který mi podal Howe - ještě před mím zapojením si dal udělat chemickou analýzu kousku dřeva, které vypadlo z korby Kerrova nákladního auta. Výsledek dostal až dnes.

"Umíš si to vysvětlit?" zamumlal.

Zhltl jsem poslední sousto.

"Rozbor udělala firma a není důvodu jim nevěřit. Když tvrdí, že vzorek neobsahuje absolutně žádné látky, běžně se vyskytujících ve stromech zdejší oblasti, tak to zřejmě bude pravda. Vůbec však nechápu, kdy ho dovezli a hlavně - kde se jim ho tolik vešlo."

"No právě! Už pátý týden ho odvážejí a přitom kůlma není o moc větší než bouda pro dogu. Je tam sice i pivnice, ale i ta by musela mít rozměry jako kryty pod Pentagonem. Nemyslíš, že by bylo načase trošičku si na ní posvítit?"

"A přijít o licenci kvůli vloupání?" zasmál jsem se. "Tak příjemnou službu!"

Nikdy by mě nenapadlo, že by to mohl myslet vážně. Když jsem se však ráno vyškrábal na kopeček, místo partnera jsem na dece našel špendlíkem připíchnutý lístek s načmáranou zprávou.

ŠEL JSEM TAM.

\- - -

Ve své praxi jsem se odjakživa vyhýbal všemu, co by se dalo označit za vloupání, teď se však mohlo jednat o Bertův život, proto jsem ho následující noc napodobil. Vyčkal jsem, až v domě všechno zhaslo, spustil jsem se po stráni na dvůr a zamířil jsem k šupně.

Dveře nebyly zamknuté. Rozsvítil jsem baterku, vešel jsem do pivnice a pak jsem vkročil do jediného vchodu.

Ocitl jsem se v nevelké kůlně. Na udupané zemi ležela čerstvá lesem vonící kláda, tři kanystry od benzínu a jedny ze saní, které onehdy Kerr dovezl. Přes saně byl přehozený huňatý kožich, pánev a svazek řemenů. Celek působil dojmem obydlí zálesáka; nechápal jsem, jaký to má účel v podzemí velkoměsta. Zase jsem se nadýchl vůně čerstvého dřeva, když se najednou nehlučně odsunul panel ve zdánlivě celistvé stěně a z díry vyšel obr, který nesl v náručí dřevěný válec.

Nedívali jsme se na sebe ani půl sekundy. Musel mít bleskové reakce, neboť i když byl překvapený nejmíň jako já, hodil na mě kládu dřív, než jsem stačil udělat úkrok. Těžké dřevo mě zasáhlo do ramene a baterka mě vypadla z rukou. Vrhem však ztratil stabilitu a udělal tu chybu, že se mi dostal na dosah. Pravděpodobně si myslil, že mě ochromil, nemohl však tušit, že jsem levák. Vložil jsem do úderu celou váhu a vrazil jsem mu pěst do žaludku. Zachrčel a předklonil se. Narovnal jsem ho hákem do brady, ale dřevorubec mě nečekaně chytil za zápěstí. Kopnutím jsem mu podrazil nohy, a protože mě nepustil, skutáleli jsme se oba do otvoru. Měl jsem výhodu v tom, že jsem dopadl na něho a on uhodil hlavou o podlahu a znehybněl. Vedle nás ležela další kláda a na ní byla položena baterka. Prudce dýchajíc jsem se posadil a opřel jsem se o stěnu, při čemž jsem se, nevím jak, zády dotkl světélkujícího obdélníku, zapuštěného do betonu

Dvířka se s bzukotem zasunuli do stěny a odřízli mě od prostoru pivnice.

\- - -

Seděl jsem a zhluboka jsem dýchal. I když kobka, připomínající gigantický trezor, byla uzavřená, nebyla tam tma - celý panel dveří zalíval moje vězení bělavým přísvitem.

Dřevorubec na zemi se pohnul. Rychle jsem z kapsy vyndal pouta, které nosím s sebou pro strýce Příhodu a dal jsem mu je na zápěstí. Hned potom otevřel oči.

"Kdo... jste?" vydralo se mu z úst.

Neodpovídal jsem a zkoumal jsem dveře.

"Co tady chcete?"

Sklonil jsem se k obdélníku a podíval jsem se na něj zblízka.

"Jste hluchý? Co tady děláte?!"

Ohlédl jsem se. Můj zajatec se marně snažil zbavit se pout a nakonec se na mě osopil.

"Okamžitě mě rozvažte!"

"Kde je člověk, kterého jste chytili minulou noc?"

Vytřeštil oči.

"Jaký člověk? Koho jsme měli chytit?"

Byl jsem překvapen, neboť se v jeho pohledu objevil nepředstíraný úžas.

"Ta...tady měl někdo být? Jak byl oblečený?"

"Buďte si jistý, že nepřišel v noční košili."

"Nežertuji! Vždyť může zmrznout!"

"Vy vypadáte spíš na úpal!"

Posvítil jsem na něj jeho vlastní baterkou a teprve jsem si všiml, že má na sobě vatovaný alpinistický komplet.

"Mluvím úplně vážně! I vy zmrznete, člověče, pokud neuděláte, co vám řeknu!"

"A co by to mělo podle vás být?"

"Nejdříve mě rozvažte!"

Zasmál jsem se, couvl jsem k východu a po krátkém zaváhání jsem stiskl odélník. Panel se poslušně vsunul do stěny a z pivnice se na mě vrhla zima.

\- - -

Už se mě mnohokrát stalo, že jsem se nečekaně ocitl v nepříjemných situacích s příchutí absurdity, avšak doposud jsem se vždy probudil. Dnes se to nepovedlo.

Pivnice zmizela a dřevník nad ní také - místo toho ústily dveře do masivního srubu bez oken. Vyšel jsem a halucinace pokračovala.

Dvůr, vila i celé město se ztratily, jakoby ani nikdy neexistovaly. Kopec, který jsme požívali s Howem jako pozorovatelnu, pokrýval hustý les a nepřehledné zástupy stromů se rozprostíraly všude, kam oko dohlédlo. Zasněžený kraj vypadal pustě i přes průsek, který byl vykácen přibližně tam, kde stál do včerejška bar. Panovalo tu neuvěřitelné ticho. Původně jsem myslel, že jsem ohluchl, ale najednou jsem uslyšel kvílivé zaskučení a vzápětí hlas.

"Co kdybyste dal ruce vzhůru, vážený?"

Otočil jsem se, cvakajíc zuby zimou; ztuhl jsem. Za srubem sedělo-leželo asi deset psů, zapřáhnutých rameními postranicemi do saní. Na huňatých zvířatech bylo vidět, že pracují a neslouží člověku pro zábavu. Srst jim pokrývaly drobounké ledové krystalky. Dech zvířat se v mrazivém vzduchu srážel podobně, jako dech muže, který stál u saní a mířil na mě puškou. I když na sobě dnes neměl elegantní šedý oblek, poznal jsem ho hned. Pohl se a potřásl hlavou.

"Dobré ráno," zdvihl jsem ruce a začal jsem si nad hlavou třít dlaně. "Doufám, že tento tělocvik nepotrvá dlouho, netoť mi začínají omrzat končetiny."

"Kerre, podržte ho na mušce," řekl muž. Milionář, který až dosud obcházel psy, zdvíhal jim tlapy a pozorně je prohlížel, vykročil dopředu a převzal od společníka zbraň. Protože měl na rukou silné rukavice a puška byla od začátku neodjištěná, byli mě oba nebezpeční asi tak, jako kdyby na mě mířili s mrkví. Dal jsem ruce prudce dolu, chytil jsem chlapa, který se mě chtěl zcela vážně podívat do kapes, zdvihl jsem ho do vzduchu a hodil na Kerra. Oba se svalili na saně, psi se rozštěkali a já jsem skřehlými prsty vytáhl revolver.

"Pokud dovolíte, trochu by jsem převzal velení."

Přistoupil jsem k nim tak, aby jsem se neocitl v dosahu psů, odkopl jsem pušku do závěje a barovému elegánovi jsem stáhl rukavice.

"Čistá práce,Rexi, opravdu! Neráčil by si věnovat zase chvilku mě?"

Podíval jsem se lépe na saně. To, co jsem považoval za naložený podlouhlý balík, bylo lidské tělo, zavinuté do vrstvy pokrývek, nadávající ostošest hlasem Marka Howea. Přikrývala ho kožešina, kterou jsem si bez váhání přehodil přes kabát, a jednou rukou neustále mířic na majitele saní jsem rozvázal svému partnerovi pouta. Bert vyskočil a začal divoce mávat rukama.

"Kdo jsme? Co tady chcete?" zavolal najednou Kerr a zdvihl se ze sněhu, jakoby neviděl zbraň. "Co vás sem proboha přivedlo? Už ani tady nemá člověk klid?"

Zakroutil jsem hlavou.

"Pane Kerr, přece se nebudeme bavit v metrové závěji. Co kdybyjste lakavě oba vešli dovnitř? Čeká vás tam jistý pán, který tvrdí, že nic neví o mém příteli a společníkovi. Jsem zvědav..."

"Nic o mne neví, Rexi," promluvil rychle Howe. "Ti dva mě dopadli ani né před půlhodinou u jejich osady, udělali ze mě balík a frčeli hned sem - varovat nějakého Mc Kenzieho."

"Hm, tak to abychom vytáhli dotyčného pána z trezoru a všichni se přesunuli do teplejších končin. Osada je daleko?"

"Ani ne míli."

"O.K.! Vezmi si pušku, aby naši přátelé neudělali nějakou hloupost a já se zatím postarám o toho třetího. Je v osadě mnoho lidí?"

"Není," odsekl Kerr. "Ale mají tu výhodu, že momentálně jsou jedinými lidmi na Zemi!"

- - -

"Transfér v čase?"

Netajím - Arthur Kerr mi musel vysvětlovat celou záležitost podruhé, než jsem plně pochopil, kolik uhodilo. Historka to byla opravdu neuvěřitelná ...

... Zhruba před rokem se seznámil se Samuelem Bernardem, někdejším univerzitním profesorem fyziky. Ten mu prozradil, že se mu povedl vynález a k praktické realizaci potřeboval jenom maličkost - - asi milión dolarů. Kerr nezaváhal a hned se dohodli. Jeden se staral o finanční, druhý o technickou stránku projektu. Zakrátko vzniklo v podzemí Kerrového domu zařízení, umožňující přesun hmoty v čase. Z praktického hlediska probíhalo všechno vskutku jednoduše - stačilo vstoupit do kabiny transféru, zvolit na řídícím panelu časový interval a kabina i s obsahem putovala do žádané doby. Stejně tak probíhal i návrat, až na to, že současný datum počítač neustále posouval podle reálného času, aby se nikdo nevrátil domů den před odchodem do minulosti. Kerr vysvětloval, že by to znamenalo chronoklasmus. Cíl v minulosti se dal libovolně měnit, ale teď ho měli nastavený pernamentně na jednu dobu a řídící přístroje i tady regulovaly čas podle stanoveného programu.

"Tak to je," kývl hlavou Bert. "Proto mohlo zmizet v pivnici tolik věcí. A proto jste mohli deno-denně vynášet fůry dřeva. Mimichodem - k čemu to bylo dobré?"

"Projekt zhltl hodně. V bance mi už zůstala jen malá část konta, takže jsme si museli nějak vypomoct. Dřevo v okolí města je drahé, vždyt lesy jsme úspěšně zničili, a tak jsme využili situaci. Navíc..." Kerr se pousmál. "Celkem mě to začalo bavit, že po letech zase jednou něco užitečného dělám."

"Neměli jste obavy z prozrazení?"

"Proč? Obchod se dřevem není trestný a jinak jsme na sebe neupozornili. Nikdo nás nemohl z ničeho podezdřívat - pravda, až na mé ctěné příbuzné, kteří čekají na dědictví."

"A co zákony o únose?"

"Únos? Nedošlo ani k jedinému. Všichni, co tady jsou, přišli dobrovolně a s plným vědomím, do čeho jdou. Až skončí zima, může každý dělat to, co bude chtít - máme dostatek osiva i sadiva, a také domácího zvířectva. I k lovu bude příležitostí až-až."

"K lovu?" zpozorněl Howe. "Vím, že jste kupovali i rybářské pruty. Chytli jste už něco?"

Mc Kenzie se u dveří nahlas rozesmál.

"To je otázka! Člověče, takové kusy, které jsou ve zdejší bystřině, nechytíte ani za deset roků; v t a m t é době!"

Zdůraznil poslední slova, mávl na pozdrav a vyšel ven.

"To je náš první přistěhovalec," řekl Kerr. "Celá rodina mu zahynula při autohavárii. Pokusil se o sebevraždu, naštěstí jsem se nalézal akorát v jeho blízkosti."

"Takových tu asi bude víc," konstatoval jsem.

"Prakticky všichni, co sem přišli, neměli lepší východisko. Jsou tu lidé, kteří nemohli nejít zaměstnání, barevní, kteří hledali marně svoji rovnoprávnost, lidé, které děsí perspektiva jaderné války ..."

Něco se mi už delší dobu dralo na jazyk, ale nedovedl jsem si vzpomenout, co. Při poslední Kerrové větě jsem si to však uvědomil.

"Fyzika!" zvolal jsem. "Fyzik Samuel Bernard! Už jsme ho déle než týden neviděli!"

/dokončení povídky na str. 29/

JAK JSME HO VIDĚLI

Ve vozovce před Knihkupectvím bratří Čapků zeje vydřevená jáma na mamuty, kolem ní se povaluje kulatina a vetchý žebřík a kousek vedle se vrší hromada dlažebních kostek, schopná zastavit lehčí bojové vozidlo. Je dvacátého devátého března 1985.

Před Knihkupectvím bratří Čapků v pořádku a kázni postává fronta asi čtyřiceti lidí ve věku "do důchodu daleko". Naproti přes ulici se dva chlápci činí s lopatou a pískem. Je 12.40 a lezavý vítr vyhání zimu z pražských ulic.

"Stojím za vámi, jenom si jde koupit pizzu," říká docela pohledná a ještě mladá intelektuálka bohužel ne mně, ale jakémusi brejlounovi za mnou.

Přesně ve 12.47 se po větru blíží od Pavláku dlouhá hubená a známá postava. Ano, to přichází Pavel Kosatík, který zanedlouho s Vladimírem Veverkou /příchod 12.49/ předbíhá frontu, přičemž Veverka navíc předbíhá mne, zatímco Kosatík, předbíhaje brejlouna za mnou, mě zabíhá. Nikdo nic nenamítá, je nás málo na jednoho autora beznadějně vyprodaných knih, dostane se na všechny.

Veverka si u Kasatíka zajišťuje exkluzívní reportáž a minimálně dvoustránkové interview pro Interkom. Ano, některá periodika si to mohou dovolit, tak to chodí. Pak společně lapáme atmosféru: Duje vlezlý vítr. Té zimy ale muselo být. Nad námi přelétávají opeřenci, kolem projíždí dvaadvacítka, dva chlápci přehazují písek a učnice se prodírá našimi řadami do Klenotů sousedících s knihkupectvím.

Zbožňuji přesnost, a proto je mi potěšením oznámit, že přesně ve 13.00 za námi tiše zastavuje nablýskaný vůz, o jehož barvě se nejsme již po minutě, kdy odjel, schopni dohodnout. Černý? Tmavomodrý? /Ale svědkové si stejně vždycky vymýšlejí, jak říká kriminalista Sovákovi v Přísně tajných premiérách./ Z vozu vystupuje obrýlený muž, o němž se domníváme, že by to mohl být Jaroslav Kořán, dále brunetka příjemného vzhledu a nakonec dlouhá hubená a známá postava s červenou šálou a v bílém baloňáku. Kurt Vonnegut jr. chvíli neví kudy kam, ale pak prochází kolem našeho mírovopavlákovitě nasměrovaného zástupu provádějícího vlevo hleď. Nevšímá si nás, neusmívá se, aby si získal naši přízeň. Jde. Ale my si všímáme. Hele, má vzadu umazanej baloňák. A to je fajn, působí to lidsky, je jako ve skutečnosti, úplně stejný jako na

FV SSM 914

fotografii. "Těch 188 centimetrů teda nemá," prohlašuje Pavel Kosatík ze svých 187,5 cm. Po barikádě poskakuje mladík s kamerou. Bohužel není od nás. Veverka zálibně nahlíží do své tašky naditě Vonneguty. Uvažujeme, na kolik by se na Karlově mohla vydražit stokoruna s Vonnegutovým podpisem.

Vítr s námi cloumá a neděje se nic. Vonnegut je v teple knihkupectví. Copak tam asi dělá?

Ve 13.15 se dáváme na pochod. A záhy jsme rovněž v teple, do něhož se už předem prozíravě uchýlil statný praporčík VB. Vládne zde klid a pořádek. V rukou se objevují knihy a nikdo nepředbíhá. Fotografové se nabažili a táhnou pryč. Brunetka, zřejmě autorova choť, popíjí pivo a konverzuje s domnělým J. Kořánem. Její manžel pracuje s komicky zkříženýma nohama.

Již jsme na dosah ruky, jen si sáhnout. Vonnegut píše pomalu, pečlivě, soustředěně, spíš kreslí. Občas se pousměje a vějířky kolem očí se mu prohloubí. Na vedlejším stolku stojí netknutá třetinka expertní plzně. Škoda že tu chybí Jedlička. Vonnegut vykresluje podpis a zakončuje sevřenou zadnicí osmicípé hvězdičky.

Omlouvám se, že nemám knihu, pouze sešit, protože jsem se to dozvěděl teprve před pár hodinami. A světe zboř se! on rozumí mé angličtině a odpovídá: "It´s O.K." a podívá se na dvě volné stránky v sešitu, na jednu ukáže prstem a pro jistotu se dotáže: "Here?" a já přikyvuji a on pomalu uvádí pisátko do pohybu.

Ptám se ho, jak se jeho jméno vlastně vyslovuje. Vzhlédne a nesmírně vážně mi sděluje, že ve Státech Van´get a v Německu Fonegut. A je po všem. Haj hou. Teď je na řadě Kosatík.

Venku fičí vítr a za sklem sedí Vonnegut a trpělivě kreslí jako nějaký čínský znak své jméno. "Pojďte se na něj ještě chvíli dívat," říká Pavel Kosatík. A tak se díváme. A ve výloze je několik jeho knih v jazyce anglickém a vývěska nám pro jistotu říká, že jsou neprodejné.

A pak kráčíme proti tomu mrazivému větru ke Karláku a přidáváme do kroku, protože se nám ta přestávka na oběd trochu protáhla.

So it goes, Mr. Vonnegut...

-jnh85-

Jiří KOLAFA ml.: NENÍ estavela

V nevelké, zato však vysoké místnosti s čtvercovým půdorysem spala žena. Měsíční světlo pronikalo jedním ze dvou protilehlých kulatých okének a klouzalo po nahé ruce, jež se svezla z podušek a spočinula na hnatém koberci dlaní nahoru. Ještě jedno světlo ozařovalo podivuhodný příbytek s omalovanými stěnami. V skleněné skříni visely šaty, řasnatá látka se skládala v záhybech a svítila v bělofialových vlnovkách, jež se líně převalovaly ze strany na stranu. Kdo by se delší dobu upřeně díval na svítící vzory a pak zavřel oči a nechal se unášet fantazií, spatřil by stylizovanou měsíční krajinu, tak sugestivní byly stříbrné ornamenty. Bylo dva dny po úplnku a Měsíc se uklonil k západu.

Po chvíli začaly mezi bělavé oblaky na šatech pronikat růžové žilky, které postupně sílily a zbarvovaly se do oranžova, až nakonec přezářily původní zbarvení. V místnosti se rozsvětlilo. Za druhým oknem vycházelo Slunce rudooranžové stoupalo z černých siluet horských štítů na modrorůžovou oblohu. Žena sebou zavrtěla a otevřela oči. Vstala a přistoupila k oknu, neboť nikdy nezačínala den, aniž by pozdravila Slunce. Pak si sedla k zrcadlu a začala se česat.

Zanedlouho vyšla oblečená, přecupitala dvůr a vkročila do rozsáhlé haly plné podstavců a vitrín. Oslnivě žlutě zářící šaty jí spadaly až ke kotníkům a z volných rukávů vyčnívaly sotva špičky prstů. Zastavila se, ze všech stran se ozývalo tikání a klapání, jemné jako šelestění stonožek i ostré jako dusot dřevěných střevíců. V jednom rohu dokonce zurčela voda. Tisíce hodin nejrůznějších konstrukcí a věků ukazovaly 6 hodin 26 minut, až na několik výjimek z lob jiného měření času. Žena přistoupila k lehkému podstavci. Na starobylém přístroji z konce dvacátého století svítily zelené znaky: "6 hodin 27 minut 9. července 3307". Byl to údaj času v jazyce Toho, jenž dnes přiletí. Ještě skoro tři hodiny čekání.

\- - -

Roztrhl jsem pečeť a tenký ocelový drátek se mi zaryl do prstu. Několik kapek krve ukáplo na kalhoty a rozpilo se do hnědavých skvrn. Vytáhl jsem aretaci a přepnul páčku s nápisem "přes sto let". Snažil jsem se ovládat tu zvláštní směsici strachu a otupělosti, která provází každé závažné rozhodnutí a střetnutí s neznámem. Naposledy jsem spíš povinně a mechanicky než pečlivě překontroloval všechny ovládací prvky a stiskl červené tlačítko. V jediném prchavém okamžiku, stejně nepolapitelném jako miliony okamžiků předtím, uběhlo téměř tisíc let. Digitální hodiny s nápisem "vnější čas" ukazovaly 9 hodin 14 minut 9. července 3307. Odsunul jsem žaluzie a podíval se ven z okénka.

Zmizela válkou rozrytá země, koule stroje času stála na šťavnaté horské louce, nad níž se proti tyrkysové obloze rýsovaly ostré štíty. To byl první pohled přes staletí, druhý měl patřit Slunci, ale nebylo to Slunce, byla to žena, jejíž šaty zářily jasným žlutým světlem. To jsem nečekal. Iracionálně zbaven veške-

ré opatrnosti jsem otevřel uzávěr a vyskočil ven. Jak jsem dopadl, zůstal jsem stát a němě zíral na sluneční bohyni, která se přiblížila o několik kroků a řekla: "Buď vítán."

"Odkud umíte česky?" vyhrkl jsem první otázku, která mě napadla.

"Naučila jsem se, věděla jsem, že přijdeš." Mluvila bezvadně, i když z intonace se dalo poznat, že čeština není její mateřštinou.

"Kdo jste?" Z ranky na ukazováčku se skulila poslední kapka krve.

"Nezdá se ti, že bych se měla ptát já? Ty jsi vetřelec, který nemůže vědět, jak bude přijat. Pojď se mnou."

To byl první políček mé drzosti, šel jsem za ženou a úplně zapomněl na všechno, kvůli čemu jsem se vydal na cestu, dlouhou tisíc let bez naděje na návrat, protože cestovat lze jen do budoucnosti. Šli jsme pěšinou, jež se klikatila mezi skalami a kameny. Ocitli jsme se na malé vyvýšenině a před námi se otevřelo údolí.

"Kdysi se to tu jmenovalo Lenk," řekla žena. Její oděv mě oslňoval, kdykoliv jsem se na ni podíval. "Bylo to malé městečko ve švýcarských Alpách."

"To mě odvezli tak daleko? Startoval jsem z Paříže."

"Spíš jsi měl štěstí, že tě vůbec našli." Vtom upoutal mou pozornost zvláštní výjev. Na políčku asi dvěstě metrů pod námi se pohybovalo podivné monstrum, hrabalo se v hlíně a nechávalo za sebou rozrytý pruh země.

"To je zemědělské zvíře," odpověděla žena na mou nevyřčenou otázku. "Bylo... vyšlechtěno speciálně pro tento účel. Má končetiny a orgány uzpůsobené pro orbu, setí, sklizeň a tak dále. Ale pojďme už zpátky. Čas pospíchá."

Vraceli jsme se stejnou cestou. Teprve nyní jsem si všiml, že můj stroj času zde není jediný. Snad padesát stříbrných koulí se povalovalo po louce a klečí porostlém svahu a na každé pluly dva jasné body - odraz Slunce a odraz slunečních šatů mé průvodkyně. Na nic jsem se neptal; zvykl jsem si už, že se stejně dovím jen to, co mi žena chce říci sama.

Zakrátko jsme dorazili ke skupince budov. Zaradoval jsem se, protože šlo v podstatě o známé předměty, u kterých se dalo poznat, co jsou okna a co dveře. Povrch staveb byl hladký a pozornost upoutávaly duhové šmouhy, jež se pomalu pohybovaly jako barvy ve vrstvičce oleje na vodě. Zřejmě vznikaly také interferencí. Prošli jsme chodbou a vešli do místnosti. Interiér vypadal téměř evropsky - dvě stoličky a na kulatém stolku několik talířů a misek s pokrmy.

"Sedni si a jez." Teprve nyní jsem si uvědomil, že mi sluneční bohyně tyká, zatímco já jí vykám. Nerovnost vztahu mi připadala od začátku natolik přirozená, že jsem napocítil potřebu se vzepřít. Usedli jsme ke stolu a jedli polévku, maso s omáčkou a něčím mezi knedlíčky a brambory. Já jsem používal běžný příbor z doby, ze které jsem přišel, zatímco ona jedla zvláštním nástrojem, který držela v pravé ruce. Proti oslnivosti šatů se rýsoval jen jako temná silueta. Půjčil jsem si jej, připomínal nejspíš lžíci s jednou hranou nabroušenou a druhou protaženou do hrotu. Používala jej velmi obratně.

"Je půl dvanácté," řekla žena a vstala. Následoval jsem ji do atria uprostřed duhových stěn, ozdobených slunečními hodinami.

V jižní polovině stál žulový gnómón a vrhal stín na soustavu křivek vytvořených ze skleněné mozaiky na zemi. Opodál se leskla asi půlmetrové konkávní zrcadlo a nastavovalo lačně svou hlubokou dutinu Slunci. Byl v něm otvor, jímž procházela černá nit, na které pod zrcadlem viselo závaží.

"V poledne," řekla žena, "fokusovaná sluneční energie přepálí vlákno a závaží spadne na gong." Ukázala a tukla do něj prstem. Vypadala přísně.

"Porušil jsi zákon, který přikazuje všem živým i neživým bytostem, aby se narodily, žily a zemřely v čase, jenž byl pro ně vymezen. Hnal ses tisíc let a ani ses nerozhlédl, vydal ses hledat lepší život a přitom ses neuvědomil, že budoucnost budeš chápat méně a méně. Opustil jsi rodiče a všechny, s nimiž jsi byl spjat, ať v dobrém či zlém. Proto se odsuzuješ k dvaceti čtyřem hodinám plynoucího času. Od okamžiku, kdy zazní gong, do chvíle, kdy udeří podruhé."

"To má být něco jako vězení?"

"Možná, uvidíš."

Dostal jsem strach a začal přemýšlet. Strach se u mne projevuje zvýšenou aktivitou.

"Doba mezi dvěma údery gongu není přesně dvacet čtyři hodiny," namítl jsem. "Slunce se nepohybuje rovnoměrně."

"Nebuď drzý," zamračila se. "Ačkoliv máš pravdu. Doba je o necelých deset vteřin delší. Co to je proti tisíci let, která jsi proletěl? Zbabělče! Víš, kolik hrůzy a nenávisti se na Zemi objevilo za tu dobu?"

"Nevíte, proč jsem přiletěl. Nejsem zbabělec."

"Jsi. Svého světa ses bál a myslel si, že zvítězíš nad časem. Kdepak. Čas zvítězí nad každým, i nad tebou. Jsi z uspěchané doby, nedokážeš se posadit a dívat se, jak čas pomalu plyne. Honíš se za chimérou, která se ti pod rukama vždy rozsype." Mluvila klidně a ani nejmenším pohybem nedala najevo vzrušení.

"Nevíte, proš jsem letěl," opakoval jsem. "Vy byste mi mohla pomoci a přitom mě tady obviňujete z prohřešků, kterým nerozumím. Je mi jasné, že z mé doby odlétla spousta dobrodruhů a fanatiků, ale já nejsem ani dobrodruh ani fanatik."

Žena se usmívala, snad zvědavě.

"No, fanatik možná. Ale jsem zvědav, co tomu řeknete. Byli jsme na svatební cestě, dva týdny jsme byli s manželkou svoji. Pak se neštastnou náhodou připletla do davu a od té doby jsem ji neviděl," vyprávěl jsem poněkud nesouvisle. "Byli jsme zvědaví a vmísili jsme se do shromáždění jakési exotické náboženské sekty. Ze začátku byli lidé klidní a my jsme měli legraci z teatrálního projevu vůdce té sekty. Říkali si myslím Ti, kteří zemřou neipozději. Postupně se dav dostal do extáze, která vyvrcholila hromadným útěkem do stroje času. Zástup mi ženu vytrhl a zřejmě odnesl s sebou až do toho zatraceného stroje."

"Možná šla dobrovolně."

"Vyloučeno! Držela se mě za ruku do poslední chvíle. Bohužel nikdo nevěděl, na jaký čas byl stroj nasteven, a zvenčí se to poznat nedá. Ten blázen mluvil o magickém století, byl jsem proto v roce 2163, po týdnech jsem proskákal pět let, ale oni prý ještě nepřistáli. Tenkrát byla zavedena přísná evidence strojů času a vědělo se o všech časoplavcích, pokud ovšem zanechali údaje."

"Já vím," podotkla žena.

"Úředníci, s kterými jsem mluvil, pochopili můj problém, asi proto, že byli z doby nepříliš vzdálené od mé," popíchl jsem slu-

neční krasavici. "Zkrátka a dobře jsem poprosil, aby se pokusili najít mou ženu a poslali ji do roku 2363, kam jsem také s dvěma přestávkami doletěl."

"Chápu. Tehdy byla světová válka. Tv je žena mohla zahynout, ale také mohla letět dál."

"Ano."

"Podívej," ukázala na poledni hodiny. Chvíli jsme čekali. Pak na černé niti vzplál jasný bod, nit praskla a zazněl mohutný, velebný úder, jenž pomalu doznívál.

"Je poledne," řekla bohyně, "víš, co tě čeká." Z kapsy svých slunečních šatů vyňala černou nit a zručně navázala závaží opět na stejné místo. Pak odešla, vznešená vladařka, provázená jasem a stíny. Osaměl jsem na prostranství se slunečními hodinami.

x x x

Bylo potřeba něco dělat. Vydal jsem se na prohlídku svého vězení. Jak se dalo předpokládat, dveře, kterými jsme přišli a kterými žena odešla, byly zamčené. Zbývaly druhé. Otevřel jsem je a strnul. Tisíce hodin tikalo v sále, jehož konce jsem přes obrovské množství předmětů nedohlédl. Byl jsem v Muzeu plynoucího času.

Chvíli jsem přemýšlel. Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo, a tak jsem se vydal na prohlídku, zkrátka choval jsem se jako obyčejný návštěvník muzea. Expoháty však byly vystaveny zcela nesystematicky a nikde jsem nenašel žádné cedulky ani informační tabule. Chodil jsem proto od barokních bicích hodin /všiml jsem si jich ve čtvrt na jednu, kdy se sálem poprvé rozlehl chór akordů oznamující čas. Všechny hodiny totiž šly přesně. Domníval jsem se dokonce, že jsou napojeny na vnější zdroj času, ale nebylo tomu tak/ k starým klepsydrám, od fantastických mechanismů s věčně se koulícími kuličkami, jež vycinkávaly melodii na skupině zvonků, ke kukačkám mé babičky, od digitálních přístrojů s křemenným krystelem ke zlatým a drahokamy posázeným kapesním hodinkám z 19. století. Od orlojů ukazujících všechny možné astronomické úkazy k "orlojům", jež tyto údaje psaly na displej, od mechanických nárameníkových hodinek, které se musely každý den natahovat, k digitálním hodinkám s jaderným zdrojem, jejichž variantu jsem měl na zápěstí.

Byl jsem natolik zaujat prohlídkou, že mě překvapil zvuk kroků a šramot. Vyplašeně jsem se ohlédl. Šedě oděný muž s nevýraznými rysy v obličeji převracel přesýpací hodiny. Vzápětí zazněla druhá symfonie. Byly dvě hodiny. Údery a tóny mě obklopovaly ze všech stran. Muž mezitím přešel k svícnu, vyndal z krabice novou svíčku, nabodl ji na trn a zapálil. Sfoukl dohasínající plamínek vedle a odešel. Nestačil jsem na něj ani promluvit. Bití mezitím skončilo.

Pomalu jsem se začínal nudit. Staré hodiny mě nikdy příliš nezajímaly a těch několik moderních, ač byly zřejmě i z dob daleko pozdějších než moje rodná éra, se ani moc nelišilo od mé představy vývoje. Analogové hodiny používaly vesměs dělení času na 12 nebo 24 hodin, několik digitálních psalo na displej nebo obrazovku nepochopitelné znaky místo čísel a písmen, ale s trochou námahy se dala vysledovat pravidelnost v jejich střídání.

Vylezl jsem znovu do atria. Slunce se vznášelo stále ještě dost vysoko nad obzorem. Strčil jsem ruku bezmyšlenkovitě do dutého zrcadla hodin s gongem a samozřejmě, že jsem se spálil. A dostal jsem nápad. Všiml jsem si, že jedny hodiny obsahovaly několik zrcadel, aby mohl divák sled vat činnost ozubeného mechanismu ze všech stran. Přinesl jsem si jedn a snažil se nasměrovat sluneční prasátko tak, aby zasáhlo duté zrcadlo. Úhel Slunce byl dost nepříznivý, ale po chvíli se mi přece jen podařilo trefit se a přepálit černé vlákno. Úder gongu se rozlehl nádvořím.

Vítězoslavně jsem se napřímil. Najednou se rozjasnilo a objevila se strážkyně času.

"Chceš podvádět?" vykřikla zlostně; její hlas poprvé vyjadřoval výraznou emoci. "24 hodin ještě neuplynulo." Pak zřejmě spatřila v mých rukou zrcadlo a pokračovala smířlivěji: "Máš štěstí, žes nit nepřestřihl, ale přepálil."

Mlčel jsem. Gong ještě doznával. Žena navázala nit a odešla. Zůstal jsem opět sám s hodinami.

Blížily se čtyři odpoledne. Chtěl jsem si vylepšit dojem a vyhledal jsem přesýpací hodiny, které je potřeba každé dvě hodiny převracet, a čekal. Trpělivost není zrovna mou silnou stránkou, a mám-li delší dobu napínat pozornost na monotónní jev, obvykle se mi myšlenky zatoulají bůhvíkam, ale přesto jsem vydržel, a když se dosypalo poslední zrnko písku, překlopil jsem hodiny. Pak jsem zapálil novou svíčku se zářezy po čtvrthodinách. Mezitím se odkudsi vynořil šedý muž a zdálo se, že se na mě usmál. Než jsem stačil úsměv opětovat, zmizel.

Nudil jsem se. Od stálého přecházení mezi podstavci a vitrínami mě rozbolely nohy. Přesto jsem nepropásl šestou a překlopil přesýpací hodiny a zapálil časoměrnou svíci. Šedý muž se tentokrát ani neobjevil. Sedl jsem si ke zdi, to věčné tikání a bušení mi už lezlo na nervy. V půl osmé jsem se zdvihl, neboť jsem pocítil docela obyčejné lidské potřeby, a našel jsem ženu stojící před jedním z nejsložitějších prastarých orlojů. Její šaty měly barvu zapadajícího Slunce. Beze slova mě zavedla do koupelny, zařízené sice poněkud neobvykle, ale to mě již nemohlo vzrušit. Když jsem se navrátil do muzea, objevil jsem prostřený stoleček se židlí. Pustil jsem se do jídla a zapíjel je aromatickým nápojem, který zřejmě obsahoval alkohol.

Najednou začaly první a pak druhé i třetí hodiny odbíjet osmou. Vyskočil jsem a běžel k přesýpacím hodinám. Byly již překlopené a šedivý muž zapaloval svíčku. Vyčítavě se usmál a odešel. Mrzelo mě to a umínil jsem si, že deset hodin nesmím propást. Našel jsem mezi exponáty starý mechanický budík z konce 20. století a nastavil jej na za pět minut deset. Byl jsem ospalý a unavený po událostmi nabitém dni, a tak jsem sebral ze židle polštářek, abych měl měkké pod hlavou, a uložil se na dřevěném podstavci orloje ke spánku. Rytmické údery kyvadla uspávaly. Při bití každou čtvrthodinu jsem se sice probral, ale zvonění budíku již bylo nepříjemným překvapením. Vstal jsem, rozlámaný ležením na tvrdé podložce, abych právě včas převrátil přesýpací hodiny a zapálil svíčku. Opět jsem nastavil budík a lehl si.

Uvědomil jsem si, že podruhé usnout nebude tak jednoduché. Rozčilovala mě ta kakofonie klapotů, tikání, praskání i šustění, přerušovaná každou minutu zvonkohrou a každou čtvrthodinu, sotva

jsem stačil upadnout aspoň do polospánku, vichřicí úderů a kukání, tónů, troubení, pískání a chvění. Nejpříšernější zvuky vyluzovaly prastaré železné a dřevěné hodiny s lihýřem, který při pohybu praskal a vrzal a v každé úvrati zaskřípěl, jako by se měl v následujícím okamžiku rozsypat. Připadal jsem si jako setrvačka obrovského budíku, kr k mnou zmítal ze strany na stranu s úděsnou pravidelností. Kdosi mě pozoroval, lezavý pocit se vtělil do očí jež se při pohybu přiblizovaly a vzdalovaly. Byla to moje manželka Jana, oči měla uhrančivě modré, jak oblohu jarního dne, jak letní den. Díval jsem se do nich a cítil, jak se horký červencový den mění, zelen listí žloutne a červená, padá sníh a po oblevě hnědne zem, raší první zelené výhonky, kvetou květiny a vtom jsem si všiml, že čas v jednom oku se začíná opožďovat. Znovu se vystřídala roční období, ale když byl v pravém oku podzim, bylo v levém ještě léto.

"Až se sejdou dvě jara, sejdeme se i my," řekla, otočila se a odcházela. Měla sametově černé šaty poseté bodavě bílými tečkami hvězd a muž v šedém plášti kráčel za ní a nesl jí vlečku. Pojednou uklouzl a strhl šaty z Jany /byla-li to ještě ona/, a zatřepal jimi. Kolečka, pružinky, osičky, ložiska a nejrůznější ozubené plíšky a pásky se vysypaly v mracích na zem. Proud součástek se změnil v řeku a já stál na břehu a mával na převozníka, který se vzdaloval a přibližoval a křičel na mě, že musím zničit a zapomenout celý svůj minulý život, chci-li se dostat na druhou stranu. Z pytle, který jsem kupodivu nesl přes rameno, jsem zahazoval do řeky knihy, boty, talíř, židli, kalhoty, tužky, kapesníky, kalkulačku, sáček s kávou, kružítko, koberec, kliku od dveří, rádio, školní sešity, svou čepici, občanský průkaz, klíče, staré dopisy, brýle, prázdné lahve, psací stroj, prostě vše, čím jsem kdysi žil. Z druhého břehu na mě mávala Jana a křičela: "Zahoď všechno a všechno, jinak mě nedostaneš." Vytáhl jsem z pytle budík, který zvonil a nebyl k zastavení. Zahodil jsem jej do řeky, jež se rázem uklidnila a v lesku hladiny odrážela obří Měsíc-úplněk, zabírající polovinu nebe. Probudil jsem se a spatřil ženu s měsíčními šaty splývajícími ve stříbrofialové záři. Pojednou zazněl koncert bití a zvonkoher, jak vlna, jež vyhazuje plavce na břeh, povodeň, poryv vichřice. Zapomněl jsem se postarat o hořící i přesýpací hodiny. Když jsem se vzbudil úplně, bylo již po všem.

Vyšel jsem ven a ani jsem se nedivil, když jsem spatřil Měsíc, nedávno ještě úplněk, na bezmračné obloze. Osvěžen procházkou jsem se vrátil zpět, natáhl budík a usnul tak tvrdě, že jsem jeho zvonění přeslechl a probudil se něco před osmou.

Umyl jsem se a zasedl sám k připravené snídani. Trest mi nepřipadal ani tak strašný. Vybaven budíkem, abych opět nezanedbal překlápění přesýpacích hodin, jsem prolenošil dopoledne, kochaje se duhovými obrazci na stěnách. Ve 12 hodin jsem šel naposled obsl užit přesýpací hodiny a zapálit svíčku, a čekal jsem na spásný úder gongu. Vlákno se přepálilo až za 6 minut. /O tolik se opožďovalo pravé poledne za středním. Všechny hodiny zde, jak jsem se později dověděl, ukazovaly místní čas/.

x x x

Vzplálo druhé Slunce. "Jsi volný," řekla strážkyně času. "Můžeš se usadit v této době a prožít zde zbytek života, jenž ti byl přidělen. Můžeš odletět. Asi tě zajímá, jestli nevím něco o

tvé Janě. Prohlížela jsem historické záznamy a zjistila jsem, že ta náboženská sekta přistála v roce 2222. Někteří se usadili, jiní letěli dál. Tvoje manželka je možná už tisíc let mrtvá. To je vše."

Chvíli jsem mlčel. "Chtěl bych vás o něco požádat."

"Já vím."

"Jak dlouho už stojí toto muzeum času?"

"Kontinuita záznamů trvá asi 700 let. Registrujeme něco přes polovinu v současnosti pracujících strojů času. Můžeš své Janě napsat dopis, když si myslíš, že letěla za tebou. Pokud ji najdeme, můžeš se spolehnout."

"Ano, byl bych rád."

Co jsem měl dělat? Napsal jsem dopis na papír, který mi žena dala, protože můj by nevydržel tak dlouhou cestu. Noc jsem strávil ve svém stroji času. Ráno, 48 hodin poté, co jsem přiletěl, přišla strážkyně času. Předal jsem jí dopis a řekl: "Poletím do roku 3741. Je to něco jako naše šťastné číslo. Datum, jméno i fotografii máte na obálce. Musím vám ještě poděkovat za všechno, co chcete pro mě udělat."

"Neděkuj, od toho tady jsem. Tvůj dopis bude ostatně sedmý, myslím, že právě sedmička byla ve vaší době šťastné číslo. Předám jej synovi. Viděl jsi ho, to on převracel přesýpací hodiny." Uvědomil jsem si, že žena musí být podstatně starší, než vypadá. "Syn pak dopis předá svým potomkům, jak tomu bylo již dvacet generací a jak tomu bude i v budoucnosti. Nepotřebujeme žádný stroj času, ale to ty nikdy nepochopíš. Jsi příliš netrpělivý. Dva dny a letíš dál. Já teď budu čekat přes dva roky, než se otevře další stroj a vyplivne jakési utečence z války. Nebudu tě zdržovat, ale je mi líto, že tu nezůstaneš déle." Její sebejistota byla ta tam.

"Já vím, ale mám před sebou cíl a nesmím se zastavovat. Později by to bylo horší."

"Chápu," řekla opět zcela klidně. "Pojď se ještě na něco podívat."

Vedla mě pěšinou, která se prudce svažovala do údolí a místy dokonce přecházela ve schody vytesané do skály. Cestou pokračovala v monologu: "Vítala jsem za život včetně tebe šestadvacet přistávajících strojů. Až na jednoho starce, který brzy zemřel, všichni zase odletěli. Nejdéle zůstal jeden muž z 29. století, s nímž jsem vychovala syna. Když bylo chlapci 16 let, utekl taky. Od té doby jsi první." Ačkoli její šaty zářily v neztenčené intenzitě, přestávala být bohyní a stávala se člověkem.

Došli jsme k malému jezírku. "Podívej," ukázala pod skálu, kterou omývala průzračná voda. Mezi sutí a kameny se tam černal otvor a voda jím pomalu prosákla dovnitř.

"To je estavela," řekla. "Nyní proudí voda dovnitř, po jarním tání nebo po deštích se však podzemní dutiny zaplní a z ponoru se stane pramen." Ukázala rukou o něco výš. Do kamene tam byl vytesán nápis v mně neznámém ozdobném písmu.

"Víš, co znamenají ta slova?" zeptala se.

"Tuším," řekl jsem, "přesto však poletím."

Vrátili jsme se k mému stroji času. "Sbohem," řekl jsem.

"Sbohem," odpověděla s nenapodobitelným přízvukem.

Vlezl jsem do stroje, nastavil údaje a podíval se z okénka. Stála na témž místě jako předevčírem, druhé Slunce na sytě zeleném trávníku. Červené tlačítko se lesklo několik centimetrů od

mého ukazováčku, který se trochu chvěl. Míval jsem strach před každým letem, ale nyní to bylo něco jiného. Není tomu ani měsíc, co jsem v Paříži s vyplazeným jazykem obíhal pochybné překupníky se strojí času, před třemi dny jsem stěží unikl zásahu podivné zbraně a zítra mám být ve světě ještě nepochopitelnějším než bylo Muzeum plynoucího času. Pak jsem si vzpomněl na Janu a v jediném nezachytitelném okamžiku, který budu možná po celý zbytek života proklínat, jsem stiskl tlačítko.....

/dokončení povídky ze str. 19/

Kerr vstal, podíval se oknem ven, načež se s vážnou tváří obrátil k nám.

"Sam byl nešťastník. Také sem utekl. Celý život utíkal před alkoholem, v tomto ohledu byl slaboch a nedokázal se ubránit. Bohužel, stejně mu neutekl. Bez mého vědomí sem propašoval bedničku ginu a whisky a minulý týden na něj přišel jeho špatný den právě tehdy, když jsem byl v budoucnosti. Vypil celou láhev a v tomto stavu se vydal k transférkabinetu. Alkohol je nepřirozené zlo, tolerované lidstvem, né však přírodou. Sama jsme našli v lese zmrzlého na kost."

Zavládlo ticho, jen z dálky se ozýval štěkot psů a nárazy sekery do dřeva. Potom začal mluvit Bert - takovým hlasem jsem ho ještě mluvit neslyšel.

"Rexi, ty mě znáš. I já celý život před něčím utíkám. T a m už nikoho nemám. Celý život jsem snil o tom, že se stanu farářem a ve volném čase budu chytat ryby, ale nikdy jsem na to neměl. Nezlob se Rexi, ale ... já tu zůstanu.

Podíval se na Kerra.

"Prominte, že jsem okolo vás slídil. Odpusťte to i mému kamarádovi, ale nějak jsme se tím všivým světem protlouka museli. Přinutili nás nesmyslně strkat nos do Vietnamu a když jsme se po rocích vrátili, zjistili jsme, že nic pořádného dělat neumíme."

Bývalý milionář mu podal ruku, načež přišel ke mě a vzal mě za rameno.

"Pane Baxtere, mám k vám jedinou prosbu. Mlčte o všem ještě dva měsíce, než se tu definitivně zařídíme, potom můžete napsat do všech novin a vyděláte víc, než na všech vašich případech. Transférkabinet zlikvidujeme."

Mimoděk jsem přimhouřil oči a v duchu jsem se přenesl do své kanceláře. Na stole mi neodbytně vyzvánělo telefon, venku vytrubovaly auta a hučely letadla. Ulicí pochodovali demonstranti, v televizi hlásili únos dítěte, v novinách se psalo o dalším pokusu na nevadské atomové střelnici. Zavřel jsem okno, kterým vnikal smog, naklonil jsem se k ledničce pro plechovku piva - a vtom jsem si uvědomil, že je to jediná věc, kterou by jsem tady postrádal.

Podíval jsem se na svého partnera.

"Co si myslíš, Berte, podaří se nám do dvou měsíců sehnat si psí zápřah?"

K o n e c

/ze slovenštiny přeložil -mhv-/